

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dissertatio Theologica, Ad Mentem S. P. Avgvstini, De
Radice Intolerabilivm, scandalosarum, & in praxi
perniciosarum propositionum, à summis Pontificibus
Alexandro VII, & Innocentio XI. damnatarum**

Schweitzer, Johannes

Coloniæ Agrippinæ, 1679

De comestione, bibitione, & opere conjugij ob solam voluptatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38917

precipit scriptura nisi charitatem, nec culpatur nisi cupiditatem, & eo modo informat mores hominum, docent non pauci ex discipulis S. Doctoris, nullum opus esse moraliter bonum, nisi procedat ex aliquo Dei amore, ac proinde frequentissime obligat per se dictum præceptum. Quibus adde, non posse saltem à peccato ingratitude & propriæ salutis negligentia excusari, qui Deum nos quotidie diligentem, & innumeris beneficiis cumulantem, vel nunquam in vita, vel tam rarè diligeret. Nimis durus, inquit S. Pater lib. de catech. rudib. c. 4. est animus, qui dilectionem, si nolebat impendere, nolit rependere. Et c. 22. Quis non redamare affectet iustissimum & misericordissimum Deum, qui prior sic amavit injustissimos & superbissimos homines, ut propter eos mitteret unicum filium, per quem fecit omnia? Et lib. 4. Conf. c. 9. Hoc est quod diligitur in amicis --- ut re a sibi sit humana conscientia non redamando amantem. Quod & Ethnicus Cicero agnovit, qui lib. Epist. ad Brutum Epist. 1. ait: Nihil enim mihi minus hominis videtur, quam non respondere in amore iis, à quibus provocere.

Octava ab Innocentio XI. damnata.

Comedere & bibere usque ad satietatem, ob solam voluptatem, non est peccatum, modo non obsit valetudini, quia licitè potest appetitus naturalis suis actibus frui.

Doctrina S. Augustini opponitur.

Hoc me docuisti, ut quemadmodum medicamenta sic alimenta sumpturus accedam. --- Et cum salus sit causa edendi & bibendi, adjungit se tanquam pedissequa periculosa jucunditas, & plerumque præire conatur.

conatur, ut ejus causâ fiat, quod salutis causâ me facere vel dico, vel volo. Nec idem modus utriusque est, nam quod saluti satis est, delectationi parum est: & sæpè incertum fit, utrum adhuc necessaria corporis subsidium petat, an voluptaria cupiditatis fallacia ministerium suppetat. Ad hoc incertum hilarescit infelix anima, & in eo preparat excusationis patrocinium, gaudens non apparere quid satis sit. --- Ut obtentu salutis obumbret negotium voluptatis. Lib. 10. Conf. c. 31. Hæc non indigent explicatione, ad intelligendum, quod secundum Augustinum non sic licitum comedere & bibere ob solam voluptatem, & frui actibus appetitus. Potestque confirmari ex c. 33. ejusdem libri, ubi audientem pium cantum ob solam delectationem non excusat à peccato. Sic enim ait: Cum mihi accidit, ut me amplius cantus, quam res que canitur, moveat, pœnaliter me peccasse confiteor, & mallem non audire cantantem. Et lib. 4. contra Julian. c. 4. dicit: Movetur certè animus ad pietatis affectum divino cantu audito, tamen etiam ille, si sonum, non sensum libido audiendi desideret, improbat.

Nona ab Innocentio XI. damnata.

Opus Conjugii ob solam voluptatem exercitum omnino penitus caret culpâ, ac defectu veniali.

Opponitur Doctrina S. Augustini.

Isto bono malè utitur, qui bestialiter utitur, ut sit ejus intentio in voluptate libidinis, non in voluntate propaginis. lib. 1. de nupt. & concupisc. c. 4. Conjugalis concubitus generandi gratiâ non habet culpam, concupiscentiæ vero satianda, sed tamen cum Conjuge propter

propter

propter fidem thori, venialem habet culpam. lib. de bon. conjug. c. 6. Nunquid hoc non est peccatum, amplius, quam liberorum procreandorum necessitas cogit, exigere à Coniuge debitum? Est quidem peccatum, sed veniale. Apostolus dicit: Hoc autem dico secundum veniam. Serm. 63. de divers. c. 1. Si tantas vires habeat ista pudicitia conjugalis, tantumque Dei donum est, ut faciat, quod prescribunt Tabulae matrimoniales, in ipso quoque thoro conjugali conflictu fortiori belligerat, ne ultra quam generandis filiis satis est, etiam ipsum Coniugis corpus atrectet. Talis pudicitia nec menstruat, nec gravidis utitur foeminis, nec ejus aetatis, quae certum est, eas jam concipere non valere. lib. 3. cont. Julian. c. 21.

Duodecima ab Innocentio XI. damnata.

Vix in secularibus invenies, etiam in Regibus superfluum statui. Et ita vix aliquis tenetur ad Eleemosynam, quando tenetur tantum ex superfluo statui.

Opponitur Doctrina S. Augustini.

Pro intelligenda ista propositione; Observandum est, quod Probabilistae doceant, non esse superflua statui futuro ea, quae sunt superflua praesenti, & parentes debere thesaurizare filiis suis. Audiamus Augustinum in hac materia discurrentem: Magna excusatio, inquit lib. de decem Chord. c. 12. filiis meis servo. Videamus. servat tibi pater tuus, servas tu filiis tuis, filii tui filiis suis, & sic per omnes, & nullus facturus est praecepta Dei. Quare non illi potius impendis omnia, qui te fecit ex nihilo? Qui te fecit, ipse te pascit. Ex his, quae fecit, ipse pascit & filios tuos: Neque enim